

Τῶ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤῶ ΚΑΙ ΛΕΙΩΤΑΤῶ ΚΥΡΙῶ ΚΥΡΙῶ
ΝΙΚΟΛΑῶ ΚΟΥΜΜΟΥΤῶ.

Τῶν παλαιῶν οἱ ποίησες ποῦ μ' ἀρετὴ ἐγινῆκαν
καὶ μὲ σπουδὴ τῶν ποιητῶν στὸν κόσμον ἐφανῆκαν,
πάντ' ἀπὸ τοὺς ἐνάρετους ἦτασιν κρατημένες
εἰς μεγαλώτατην τιμὴν καὶ πλείσια παινεμένες·
διὰ τοῦτο ἀπὸ τοὺς ἴδιους ἐμεταγλωττιστήκαν
κεῖς γένη διαφορεικὰ μ' ὄφελος ἐσπαρθῆκαν.
Τούτους κέγῳ μιμούμενος ἔχι μὲ ὅμοια χάρη,
καθὼς ἐξ αὐτοὺς ὄφελος ὁ κόσμος εἶχε πάρη,
ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἠθέλησα νὰ σώσω
κεῖσέ βαθμὸν παραμικρὸν εἰς αὐτοὺς νὰ σιμῶσω,
βάνοντας κόπον ἀρκετὸν ὅσον ὁ νοῦς μου ἐμπόρειε
νὰ σώσῃ, κῆ διάνοια ὡς ἤξευρε κέθῳρειε·
κέχαμα μεταγλώττισιν εἰς τὸ χαριτωμένον
ποίημα τὸ ἐνάρετον καὶ τόσον παινεμένον
τοῦ σοφωτάτου κεύγενῆ τοῦ καθαλιέρ Γουαρίνη,
ποῦ τέτοιου γένους ποίημα ὀπίσω οὔλα τάφινει,
τοῦ Παστῶρ Φίδου λέγοντας, καθὼς ἵνοματισμένον
τὸ ἔχει ὁ ἴδιος ποιητὴς κι ἀπ' ὅλους γνωρισμένον.
Τοῦτον ἐκ τὴν ἰταλικὴν τὴν γλῶσσαν ἤφερά το
στὴν ἐδικὴν μας τῶν Ῥωμιῶν, κεῖς αὐτὴν ἔβαλά το,
διὰ νὰ μποροῦσι μ' εὐκολιὰ ὅσοι δὲν ἀγρικοῦσι
τὴν γλῶσσα αὐτὴ τῶν Ἰταλῶν, οὐδὲ νὰ τὴν μιλοῦσι,
νὰ τὸν διαβάζουσι καὶ νάκοῦν εἰς τούτην τὴν δικὴν τους
μὲ πλείσιαν ἀναγάλλιασιν καὶ μ' εὐχαρίστησίν τους·
διατὶ ἀπ' αὐτίνον ἠθικὲς ἀπόφασες μανθαίνου,
καὶ νουθεσιὲς σοφώτατες λαμβάνουσι καὶ παίρνου,
καὶ θέλοντας μ' ἐπιθυμίαν ἐτοῦτον μου τὸν κόπον
νὰ τότε φέρω ὀμπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων
διὰ μέσου τοῦ τυπώματος, δὲν ἠῦρα νάκκουμπήσω
κεῖς τοῦτον μου τὸν λογισμὸν βοήθεια νὰ ζητήσω

